

במדינה

(המשך מעמוד 19)

עבודתו היא שליחות. בעל I.Q. גבוה לא יוכל להחזיק מעמד בעבודה האסורה של המשטרה. ואנחנו לא צריכים גנרלים. אנו צריכים אנשים לעבודה האסורה.

ומה בקשר לחיי הלילה של תל-אביב? אני מבקש שבעניין זה תצטט אותי ב-מדויק. המשטרה אינה נגד חיי-לילה, כפי שאינה נגד חיי-יום. אבל יש שלושה דברים שנבדקים בעת מתן רשיון לעסקי הבידור, וביניהם מועדוני-לילה ודיסקוסקים: בטיחות האנשים המבלים במקום, תנועה ותנויה ל-רכב במקום, והבטחת מנוחה סבירה לתושבי הסביבה.

דברים אלה יבדקו גם בעתיד. אבל יבדקו בשכל. בשביל כל חוק צריך להיות גם קצת שכל. אי-אפשר להיות יבשים לגמרי. אני מקווה להגיע לאיוושהי דר-רפשה שתבטיח גם את הבילוי הלילי בעיר, וגם את מנוחת התושבים.

כריע עבודה טוב. יהודה פראג מתגורר בר בקטג' נאה עם משפחתו, וחדר-האורחים שלו מלא ספרים שניכר בהם כי קראו בהם. "נהייתי מכל רגע של שירותי במשטרת ישראל, ולא הייתי בוחר כיום בשום דרך אחרת. אני חושב שחיי היו מלאים מאד עד עתה, ואני מרגיש שאני ממלא שליחות לאומית, אפילו אם המושג הוא נדוש."

המתאגרף-לשעבר של מכבי ורשה הביט קדימה אל התפקיד הבא: "ברור שאנהיג שינויים מסויימים. שום מפקד אינו מנהל את העניינים בדיוק כמו המפקד הקודם. אבל זה לא בגלל שהמחוז לא טוב. להפך, זה מחוז מצויין. אני לא סתם אומר זאת. בני-קרתי ביהדות ולמדתי להכין אותן ואת האנשים... מובן ששאפתי לפקד על מחוז. כל אחד שאוף לזה, ואני חושב שקיבלתי אתגר עצום וכלי-עבודה טוב."

אנשי מופת

גיבורה

בלהבות

"אנשים! הצילו! אנהו נשרפים! רחמי נות... יש לי אשה וילדים! הצילו!" הועקות בקעו דרך הסורגים בקומה ה-שנייה של הבית ברחוב יפת 12 בפי. שני אנשים, שנראו כלפידים חיים, נאחזו בשא-רית כוחותיהם בסורגים, זעקו לעזרה לעבר ההמונים שהצופפו למטה ברחוב. אבל איש לא יכול היה להושיעם. בית-המלאכה לייצור נעליים, שבגלריה שלו נלכדו השניים, היה אחוז להבות ועשן, רווי גזים שמנעו כל אפשרות כניסה.

שני הגברים הבורחים נבלעו בעשן. רק

אשת-מופת בן-נעים

"הצילו"

מאחר יותר הוציאו הכבאים את גוויותיהם המפוחמות מתוך ההריסות. ליד מדרגות ה-חירום של התנוט מצאו הכבאים גופה חרו-כה נוספת, גופתה של אסתר בן-נעים (17), ששערותיה ופניה היו חרוכות וביניה החזוי-קה סמרטוטים לחים. כשהעבירו אותה באמבולנס לבית-החולים, התברר כי היא עדיין חיה. היא סבלה מ-45% כוויות, והרופאים עשו מאמצים נוא-שים להציל את חייה של הנערה, שניסתה

לשרת בצה"ל מותר

לגור בבית אסור?

ביום החמישי האחרון, בשעות הבוקר המוקדמות, הקיף כוח משטרה גדול את שיטחי השבט הבדואי אל-הווייל, מול קיבוץ שובל, ליד הכביש הראשי תל-אביב-באר-שבע. כל השבילים למקום נחסו-מו, ושיירה גדולה שכללה שריוניות, או-טובוסים ומשאיות פלשה אל שיטחי ה-שבט.

יום חמישי הוא יום השוק בכל שבטי הבדואים כנגב. מרבית הגברים של שבט אל-הווייל יצאו בבוקר אותו יום לבאר-שבע, כשחזרו בערב לשבטם, מצאו כי המשטרה הרסה ארבעה מתוך 11 בנייני האבן שהקימו בתוך השטחים שהם מעב-דים והשייכים להם מדורות. בבתיים אלה לא ניתן מחסה לאנשי אל-פתח. גם לא התגלו בהם מצבורי-שוק

השייך ובנו שייך סולימאן אל הווייל ובנו טאלב, המשרת בצה"ל. להחזיק בנשק מותר לנו, אבל לגור בבתיים כמו בני-אדם אסור לנו, אמרו השניים במרירות רבה אחרי שכוחות המשטרה הרסו את בתיהם בפעולת-יפתע יזומה.

איך להפוך ידידים לשונאים

הם נותרו מופקדים לרות הנגב, במזג אוויר חורפי. אתם לא רוצים בקידומונו, אמרו ה-שבוע צעירי השבט, הדוברים עברית רהר-טה ושכמה מהם שירתו בצה"ל. אתם מעוניינים בנו רק כאטרקציה לתיירים. אתם רוצים להראות לאמריקאים שיש לכם עוד כאלה החיים כפי שתיו לפני אלפי שנים. אתם רוצים שנישן על הריצפה ונבשל במדורות.

"מה אנחנו?" שאלו בדואים נרגזים אחרים, "אנשי עזה או חברון ששונאים את היהודים ובשביל זה הורסים להם את הבתיים? איפה ההומאניות שלכם ש-אתם מתפארים בה כל הזמן? בחברון, אחרי שהורסים בית של חבלן, נותן הצ-בא אוהל למשפחה המפונה, וכאן השאי-רו את ילדינו בחוץ, ללא קורת-גג."

אנשי שיבטו של המפורסם בשייכים הבדואים בישראל, סולימאן אל-הווייל, החליטו להרעיש את העולם בגלל ההרי-סה. "אנחנו לא נפנה לשר-הביטחון, א-רו, נשלח מברקים לכל השגרירויות ול-אויים, והשייך יפנה אל הנשיא ניקסון כדי שיגן עלינו מפני ממשלת-ישראל. זאת התודה שמשלמת מדינת-ישראל לערבים הנאמנים לה. רוצים לגדול לנו את האדמות. בבקשה, שהממשלה תגין שהיא רוצה לגרש אותנו — נהגר כולנו לאמריקה הלא-טינית."

שלושה ימים אחרי שהמשטרה הרסו בשבט אל-הווייל רכוש בשווי של 100 אלף ל"י, היא הגישה לבני השבט חשבון נוסף לפרעון: 8000 ל"י, תשלום בעו-העבודה שעשו השוטרים בהריסת בת הבדואים.

נכדי השייך בין ההריסות 11 ילדים שנשארו ללא קורת-גג: בני אחת המשפחות של השבט אל-הווייל ניצבים על הריסות ביתם, שנהרס ע"י המשטרה שניצלה את היעדרות הגברים מהמקום.

20 שנה מקור גאחה ליחסים היכולים ל-הירקם בין יהודים וערבים. הכוח הגדול של המשטרה, מלווה במס-פר שריוניות, הגיע למקום תוך ציפייה להתנגדות בכוח לפעולות ההריסה. למט-רה זו הובאו גם האוטובוסים, כדי להו-ביל את המתנגדים למעצר. אבל מול ה-שוטרים ניצבו רק ילדי השבט ונשותיו. הם הוצאו בכוח מהבתיים שנועדו להרי-סה. מאחר שלבדואי שכנה בית אין אוהל,

בלתי-חוקיים. המשטרה הרסה אותם והפי-קרה משפחות מרובות-ילדים לגשם ול-רוח, מפני שהמיכנים נבנו ללא אישורה של הועדה-לבניין-ערבים.

***
"נפנה לנשיא ניקסון";

כה, במחוי יד אחת, הרסה ישראל את נאמנותו של השבט הבדואי הנאמן והמפורסם ביותר שלה, ששימש במשך

סיפר גיטה, שלמה בן-יאיר: "היא היתה תמיד כזאת. אף פעם לא חשבה על עצמה, אלא רק על אחרים. פעם נכנס לבית עקרב צהוב. כל הגברים ברחו. אסתר הורידה או-תו מעל החילון בידיים והוציאה אותו." בבית-החולים דונגו ביפו הביע הד"ר חיים איוק, מנהל המחלקה הכירורגית, את דאגת הרופאים לחייה של אסתר. "טרם ניתן לומר מה יהיה איתה", אמר. "אחרי כחיות מדרגה ראשונה כמו שהיא נכוותה, קשה לדעת. היא נמצאת בהכרה ומדברת, אבל המשבר יכוא ביום החמישי אחרי הכווייה. רק אחרי זה נדע אם תחיה."

עסקים

במקום יצוא

יבוא

35 שנה מייצרים מרכזי לובניצקי ובנו וילי פינות שקופות לאלבומי-תמונות. מיפעלם, הקרוי תנונו והנמצא ברחוב יר-מיהו בתל-אביב, לא התיימר מעולם להי-פוך לתעשיית ענק; כי היה זה מוצר שכל מהורו השנתי הגיע ל-20 אלף ל"י. זאת למרות שעד לפני 10-15 שנה, היה המיפעל, שמבנותיו האיטומאטיות יבנו

יחידה להילחם באש שאחזה בבית-המלאכה. **היא צעקה: "אחרי!"** האסון החל כתוצאה מסיגריה בוערת שהושלכה לתוך מיכל דבק סנדלרים, הומר דליק המורכב מ-בנזין וגומי. אותה שעה ישבה אסתר ב-קומה התחתונה של בית-המלאכה, בו עבדו עשרות פועלים, ועסקה בהדבקת סוליות. מאז סיימה את בית-הספר העממי, עבדה אסתר במיפעלו של גיטה, שלמה בן-יאיר. כאשר נשמעו הצעקות מהקומה העליונה: "אש! אש! מיהרו רבים מן הפועלים למלט את נפשם וברתן התוצה. אסתר לא התבל-בלה. היא תפסה שני סמרטוטים, הרטיבה אותם במים מתחת לברז, עלתה במדרגות הצרות כדי לכבות את האש.

כשהגיעה למעלה, היה המקום אפוף לה-בות. הדבר היחיד שיכלה לעשות היה לה-איץ בחבריה להימלט. היא הבחינה בקרובי-משפחתה, דניאל אוחנה, ובפועל חדש, אמיל סבאג, שהיה זה יום-עבודתו הראשון ב-מקום, שניצבו ליד הסורגים כשהם צורחים. "אחרי!" צעקה לעברם, "בואו אחרי!" אבל בגלל המהומה והעשן לא יכלו השניים כנראה לשמוע אותה. האש אכלה אותם. אסי-תר התחילה לדהוך פועלים אחרים לעבר פתח היציאה-לשעת-חירום, שרק היא ידעה על קיומו. בצורה זו הצליחה להציל פועל, ואחר קפצה עצמה למטה ואיבדה הכרתה.

עליה רעיונו של לובניצקי, אחד מחמשת בתי-החורשת בעולם המייצרים מוצר זה. החודש בשיא פרשת-ההיסטוריים שלו — פנה מרכזי לובניצקי במיברק אל שר-המיסחר-והעשייה זאב שרף. מה שהיה לו לספר נגע אומנם למפעלו הפרטי, אבל הוא היה אופייני למצבם של מאות מיפ-עלים קטנים בארץ.

כי בעוד שלובניצקי סיפק את כל ה-תיצורכת המקומית, ואף ייצא לארצות זרות — בנייהו פינלנד, דנמרק, יוון, פרס, ניגריה, ולפני קום המדינה לכל ארצות ערב — התייר משרד-המיסחר-והתעשייה ליבואן מקומי לייבא לישראל כמויות עצו-מות של פינות שקופות. כאשר פנה וילי לובניצקי אל משרד-המיסחר-והתעשייה בטענות על התרת ה-יבוא, ענו לו בתמימות: "לא ידענו שפ-ייצרים פינות לאלבומים בארץ." לאחר בירור נוסף, השיבו לו בנחת: "הרשינו-נות אושרו לסוג שאינו קיים בארץ." "זהו שקר!" קרא וילי, "אלה היו פי-נות בדיוק כמו שלנו, ולא כאלה הנד-בקות מעצמן, כפי שהם הסבירו לי!" **אין מקום לפיצוץ.** שנתיים לא-חר היבוא הראשון, נודע ללובניצקי על